

Sygn. akt II W 1205/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 grudnia 2016 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Sosnowska

Protokolant: Małgorzata Kwasigroch

przy udziale oskarżyciela skarbowego Drugiego Urzędu Skarbowego w G. – bez udziału

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 16.12.2016 r.

w trybie postępowania w stosunku do nieobecnych

przeciwko

M. P. (1), synowi J. i J., urodzonemu w dniu (...) w G.

oskarżonemu o to, że:

w okresie od dnia 21.02.2014 r. do dnia 30.04.2015 r. w G., wbrew art. 44 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. Z 2012 r. poz. 361 z późn. zm.) uporczywie nie wpłacał w terminach ustawowych do 20 dnia każdego miesiąca za miesiąc ubiegły, na rachunek Drugiego Urzędu Skarbowego w G. zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych PIT -5L za okres od stycznia do grudnia 2014 r. w łącznej wysokości 5.523 zł oraz należnego podatku dochodowego od osób fizycznych za 2014 r. wynikającego ze złożonego zeznania PIT -36L o wysokości dochodu w roku podatkowym 2014 w wysokości 5.523 zł

tj. o wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 kks

I. oskarżonego M. P. (1) uznaje za winnego popełnienia zarzuconego w akcie oskarżenia czynu, który kwalifikuje jako wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 kks i za to na mocy art. na mocy art. 57 § 1 kks, art. 48 § 1 i § 4 kks wymierza mu karę grzywny w wysokości 1.000 zł (tysiąca złotych);

II. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (tekst jedn. Dz. U. z 2002 r. Nr 123, poz. 1058 ze zm.) oraz § 14 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 pkt 1, § 19 i § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.) zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adwokata R. B. kwotę 516,60 zł (pięćset szesnaście złotych 60/100) brutto tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu;

III. na podstawie art. 113 § 1 kks w zw. z art. 626 § 1 kpk, art. 624 § 1 kpk, art. 17 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.) zwalnia oskarżonego M. P. (1) z obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w całości, w tym opłaty.

Sygn. akt II W 1205/16

UZASADNIENIE

Sąd w oparciu o zgromadzony w sprawie i ujawniony w toku przewodu sądowego materiał dowodowy ustalił następujący stan faktyczny:

M. P. (1) w 2014 r. prowadził jako osoba fizyczna działalność gospodarczą w G..

W ramach prowadzonej działalności, M. P. (1), w okresie od 21 lutego 2014 r. do 30 kwietnia 2015 r., wbrew przepisom ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych uporczywie nie wpłacał na rachunek Drugiego Urzędu Skarbowego w G. w terminach ustawowych, tj. do 20- tego dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym wystąpił obowiązek podatkowy, zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych PIT-5L za okres od stycznia do grudnia 2014 r. w łącznej wysokości 5.523,00 zł. M. P. (1) w terminie do dnia 30 kwietnia 2014 r. nie wpłacił ponadto podatku wynikającego do zapłaty z zeznania podatkowego PIT-36L za 2014 r. w wysokości 5.523,00 zł. Do dnia zamknięcia przewodu sądowego w niniejszej sprawie M. P. (2) nie uregulował żadnego z zobowiązań z tytułu przedmiotowych, niezapłaconych zaliczek oraz podatku za wskazane wyżej okresy.

/ Dowód: wniosek o ukaranie k. 1, kopia deklaracji podatkowej PIT-36L k. 9; karta weryfikacji zeznania rocznego k. 2; informacje o stanie zaległości podatkowych k. 10/

Oskarżyciel publiczny Drugi Urząd Skarbowy w G. oskarżył M. P. (1) o to, że w okresie od dnia 21.02.2014 r. do dnia 30.04.2015 r. w G., wbrew art. 44 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. Z 2012 r. poz. 361 z późn. zm.) uporczywie nie wpłacał w terminach ustawowych do 20 dnia każdego miesiąca za miesiąc ubiegły, na rachunek Drugiego Urzędu Skarbowego w G. zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych PIT -5L za okres od stycznia do grudnia 2014 r. w łącznej wysokości 5.523 zł oraz należnego podatku dochodowego od osób fizycznych za 2014 r. wynikającego ze złożonego zeznania PIT -36L o wysokości dochodu w roku podatkowym 2014 w wysokości 5.523 zł, tj. o wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 kks

/Akt oskarżenia k. 52-53/

M. P. (1) nie był jak dotychczas karany.

/Dowód: dane o karalności k. 77/

Oskarżony M. P. (1) nie został przesłuchany ani w toku postępowania przygotowawczego ani na rozprawie. Z uwagi na niemożność ustalenia jego aktualnego miejsca pobytu postępowanie toczyło się w trybie postępowania w stosunku do nieobecnych.

/Postanowienie k. 44/

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu analiza zgromadzonego w sprawie i ujawnionego w toku przewodu sądowego materiału dowodowego prowadzi do jednoznacznego wniosku, iż oskarżony M. P. (1) dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu.

Do powyższego wniosku Sąd doszedł po dokonaniu analizy całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Przedmiotowy materiał składa się w istocie jedynie z szeregu dowodów w postaci dokumentów, albowiem nie przesłuchano w sprawie żadnych świadków a postępowanie prowadzone było w stosunku do nieobecnego.

Zdaniem Sądu zgromadzony materiał dowodowy pozwalał jednak wciąż na poczynienie jednoznacznych i nie budzących żadnych wątpliwości ustaleń faktycznych. W tym miejscu wskazać należy, iż dowodowe dokumenty, zostały sporządzone przez upoważnione do tego osoby i we właściwej formie, ich autentyczność nie budzi wątpliwości Sądu, nie była również kwestionowana przez strony. W związku z tym należy je uznać za w pełni wartościowy materiał dowodowy.

Okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy wynikają z dowodów dokumentarnych w postaci wniosku o ukaranie, kopii deklaracji podatkowej PIT-36L, karty weryfikacji zeznania rocznego oraz informacji o stanie zaległości podatkowych za rok 2014. Z wymienionych dokumentów wynika w sposób nie budzący wątpliwości, iż oskarżony nie uregulował w ustawowym terminie zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych za wymienione w zarzucie miesiące w okresie od stycznia 2014 r. do grudnia 2014 r. Wynika z nich również kwota nieuregulowanych należności, jak i to, że wynikające z tego tytułu należności nie zostały uregulowane w jakiegokolwiek części aż do dnia wyrokowania w niniejszej sprawie.

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał, że zebrany w toku postępowania materiał dowodowy pozwala na przypisanie oskarżonemu M. P. (1) popełnienia czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia.

W ocenie Sądu nie budzi wątpliwości możliwość przypisania oskarżonemu winy w zakresie dotyczącym przypisanych mu czynów. W toku postępowania nie ujawniły się wątpliwości odnośnie stanu zdrowia psychicznego i poczytalności oskarżonego. Mając to na uwadze należy przyjąć, iż M. P. (1) jako osoba dorosła i w pełni poczytalna z pewnością rozumiał znaczenie swojego postępowania i miał możliwość pokierowania swoim postępowaniem w zakresie obejmującym przypisany mu czyn. Należy uznać, iż oskarżony niewątpliwie zdawał sobie również sprawę z bezprawności swojego zachowania, albowiem obowiązek terminowego regulowania należności podatkowych jest obowiązkiem powszechnie znanym, szczególnie, że oskarżony był prowadził działalność gospodarczą.

Zdaniem Sądu nie ulega wątpliwości, iż oskarżony w działał umyślnie, w formie zamiaru bezpośredniego, celowo i umyślnie nie wpłacając w terminach ustawowych na rzecz właściwego organu zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych i następnie należnego podatku dochodowego, oraz chcąc tego. Oskarżony, prowadząc działalność gospodarczą, z pewnością bowiem posiadał dostateczne rozeznanie w swoich obowiązkach podatkowych.

Sąd podzielił stanowisko oskarżyciela odnośnie kwalifikacji prawnej czynu popełnionego przez oskarżonego.

W ocenie Sądu nie ulega wątpliwości, że czyn przypisany oskarżonemu w punkcie I wyroku należało zakwalifikować jako wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 kks.

M. P. (1), jako podatnik najpierw nie wpłacił w terminach ustawowych – stosownie do treści art. 44 ust. 6 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2000 r. Nr 14 poz. 176 z późn. zm.) zaliczki miesięczne na podatek dochodowy od dochodów osiągniętych z działalności gospodarczej podatnicy są obowiązani bez wezwania wpłacać w ciągu roku podatkowego w terminie do 20 dnia miesiąca następującego po miesiącu, za który wpłacana jest zaliczka – należnych zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych za wskazane w zarzucie miesiące, na rachunek właściwego organu, którym był Drugi Urząd Skarbowy w G.. Następnie oskarżony na rachunek tego samego (...) nie wpłacił w terminie ustawowym – stosownie do treści art. 45 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych podatnik w terminie do dnia 30 kwietnia roku następującego po roku podatkowym jest obowiązany wpłacić należny podatek dochodowy wynikający z zeznania albo różnicę pomiędzy podatkiem należnym wynikającym z zeznania a sumą należnych za dany rok zaliczek – należnego podatku dochodowego od osób fizycznych za 2014 r.

Zdaniem Sądu spełnione zostało również znamię uporczywego charakteru niewpłacania w terminie odpowiednio zaliczek na podatek dochodowy i następnie należnego podatku dochodowego. O uporczywości należy mówić wówczas, gdy uchylanie się ma charakter powtarzalny lub utrzymujący się długo (takie znaczenie słowa „uporczywy” wynika ze Słownika języka polskiego), a przy tym zabarwiony ujemnie z powodu złej woli sprawcy, tj. gdy sprawca ignoruje swój obowiązek, pomimo że ma obiektywnie możliwość jego wykonania. Oskarżony za okres objęty zarzutem uzyskiwał dochody, od których po stosownym wyliczeniu powinien wpłacić na rzecz Drugiego Urzędu Skarbowego w G. stosowne zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych, czego nie uczynił i tym samym uzyskane środki musiał spożytkować na inne cele. Brak również dowodów na to, aby oskarżony M. P. (1) podejmował próby skorzystania z dopuszczalnych ulg przy wpłacaniu podatków (np. rozłożenia należności podatkowych na raty lub odroczenia terminu ich płatności) z uwagi na ewentualny brak środków na terminowe wpłacenie podatku. Dodatkowo należy uwzględnić

okoliczność, że niewpłacanie przez oskarżonego zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych dotyczyło okresu roku, a ponadto oskarżony następnie nie zapłacił również należnego podatku dochodowego, wynikającego w tym zakresie z zeznania rocznego. Tak więc niewątpliwie nieregulowanie obowiązku podatkowego miało charakter powtarzalny i utrzymujący się długo, i w konsekwencji należy uznać, że długotrwałe opóźnienie w uregulowaniu podatku niewątpliwie miało charakter uporczywy we wskazanym wyżej rozumieniu. Wynika to również z okoliczności, iż oskarżony do dnia zamknięcia przewodu sądowego nie spłacił zaległości podatkowych związanych z podatkiem dochodowym od osób fizycznych za 2014 r., pomimo upływu znacznego okresu.

Uznając oskarżonego M. P. (1) za winnego popełnienia opisanego wyżej wykroczenia skarbowego kwalifikowanego z art. 57 § 1 kks Sąd na podstawie art. 57 § 1 kks w zw. z art. 48 § 1 i 4 kks wymierzył oskarżonemu karę grzywny w wysokości 1.000 zł. W ocenie Sądu wymierzona oskarżonemu kara jest odpowiednia i stosownie do treści art. 12 § 2 kks oraz art. 13 § 1 kks jej dolegliwość nie przekracza stopnia winy oskarżonego i uwzględnia stopień społecznej szkodliwości popełnionych przez niego czynu oraz pozwoli na osiągnięcie celów zapobiegawczych i wychowawczych w odniesieniu do oskarżonego, jak również na spełnienie potrzeb w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

W tym miejscu wskazać należy, iż wykroczenie skarbowe przypisane oskarżonemu w punkcie I wyroku jest zagrożone karą grzywny w wysokości od jednej dziesiątej minimalnego wynagrodzenia do dwudziestokrotnej wysokości minimalnego wynagrodzenia. Tak więc wymierzona oskarżonemu kara jest zdecydowanie bliższa dolnej ustawowej granicy możliwej do wymierzenia kary i nie sposób uznać jej za nadmiernie surową.

Jako okoliczność obciążającą przy określaniu sądowego wymiaru kary Sąd wziął pod uwagę okoliczność, iż zaległe należności podatkowe w dalszym ciągu nie zostały uregulowane, co ma znaczenie dla oceny ujemnych następstw tych czynów. Okolicznością łagodzącą w odniesieniu do popełnionego czynu jest z kolei uprzednia niekaralność oskarżonego oraz to, że zaległa należność podatkowa nie jest szczególnie wysoka.

Sąd przy określaniu wysokości kary grzywny wymierzonej oskarżonemu za wykroczenie skarbowe w punkcie I wyroku miał na uwadze, stosownie do treści art. 48 ust. 4 kks, stosunki majątkowe i rodzinne oskarżonego.

Sąd orzekł również o kosztach procesu. W pierwszej kolejności, na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (tekst jedn. Dz. U. z 2002 r. Nr 123, poz. 1058 ze zm.) zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata R. B. kwotę 516,60 zł brutto tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu. Z kolei na podstawie art. 113 § 1 kks w zw. z art. 626 § 1 kpk, art. 624 § 1 kpk, art. 17 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.) zwolnił oskarżonego M. P. (1) z obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w całości, w tym opłaty, uznając, iż jego aktualna sytuacja materialna przemawia za uznaniem, iż uiszczenie tych kosztów byłoby dla oskarżonego zbyt uciążliwe.